

Kitab Daniel - Nomer Siji

Ulai lan Hiddekel

Jeff Pippenger

2023-11-21

“Para pandhita lan umat padha mratelakaké yèn ramalan-ramalan ing Daniel lan Wahyu iku wewadi-wewadi kang ora bisa dimangertèni. Nanging Kristus nuntun para murid-Né marang tembung-tembungé nabi Daniel bab prakara-prakara sing bakal kelakon ing jamané wong-wong mau, lan ngandika, ‘Sapa sing maca, muga dimangertèni.’ Matius 24:15. Lan pangandika yèn Wahyu iku sawijining wewadi, sing ora kena dimangertèni, kabantah déning irah-irahané kitab iku dhéwé: ‘Wahyué Gusti Yésus Kristus, kang diparingaké déning Allah marang Panjenengané, supaya Panjenengané nduduhaké marang para abdi-Né perkara-perkara sing enggal bakal kelakon.... Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokaké tembung-tembunging ramalan iki, sarta ngreksa samubarang kang katulis ana ing jeroné; awit wektuné wis cedhak.’ Wahyu 1:1-3.”

“Mangkéné pangandikané nabi: ‘Rahayu wong kang maca’—ana wong-wong sing ora gelem maca; berkah iku dudu kanggo wong-wong mau. ‘Lan wong-wong kang ngrungu’—ana uga sawatara wong sing nampik ngrungu samubarang apa waé ngenani ramalan-ramalan; berkah iku dudu kanggo golongan iki. ‘Lan netepi samubarang kang katulis ana ing kono’—akeh wong sing ora gelem nggatekake pepéling lan piwulang kang kinandhut ing Kitab Wahyu. Ora ana siji waé saka wong-wong mau kang bisa ngakoni berkah sing wis dijanjèkaké. Kabèh wong sing nggeguyu prakara-prakara ing ramalan, lan nyepèlèkaké pralambang-pralambang kang diparingaké ing kéné kanthi saèstu, kabèh wong sing ora gelem mbeneraké uripé, lan nyawisaké awaké kanggo rawuhé Putraning Manungsa, bakal tanpa berkah.”

“Miturut paseksèning Inspirasi, kepriyé wani para manungsa mulang yèn Kitab Wahyu iku sawijining rahasia, ngluwihi jangkah pangertèning manungsa? Iku rahasia kang wis kawedharaké, sawijining kitab kang wis kabukak. Panaliten tumrap Kitab Wahyu ngarahaké pikiran marang ramalan-ramalané Daniel, lan kalorone nyaosaké piwulang kang banget wigati, kang diparingaké déning Allah marang manungsa, bab prakara-prakara kang bakal kelakon ing pungkasaning sajarah donya iki.” The Great Controversy, 340.

“Pasinaon kitab Wahyu ngarahaké pikiran marang ramalan-ramalan ing kitab Daniel.” Sapérangan wong mung mirsani ramalan ing sajroning kitab Daniel. Nanging Daniel ngetingalaké loro garis kayektèn, lan kayektèn kang makili ramalan-ramalané yaiku enem pasal pungkasan saka kitabé. Enem pasal kapisan ngetingalaké ramalan kang digambaraken, kang, ing sapérangan gedhé, isih durung kauningani. Sadurungé kita nimbang enem pasal kapisan saka Daniel, kita bakal nerangaké sebabé sejatiné mung ana loro ramalan kang diwakili ing enem pasal pungkasan saka Daniel. Sister White nedahaké loro ramalan mau

kanthi ngrujuk marang loro kali gedhé ing Sinear. Nalika kita nampani pralambang kang dipratélakaké déning piyambakipun, kita nemokaké kunci kanggo ndeleng loro, lan mung loro, ramalan ing enem pasal pungkasan saka Daniel.

“Pepadhang sing ditampa Dhanièl saka Gusti Allah iku diparingaké mligi kanggo dina-dina wekasan iki. Wahyu-wahyu sing didelengé ana ing pinggir Kali Ulai lan Hiddekel, kali-kali gedhé ing Sinar, saiki lagi lumaku tumuju panggenapané, lan kabèh prastawa sing wis dinubuataké bakal enggal kelakon.” Testimonies to Ministers, 112.

Pamedharing ing pasal wolu kaparingaké ing pinggir kali Ulai.

Ing taun katelu pamaréntahané ratu Belsyazar, ana wahyu kang kaparingaké marang aku, yaiku aku Daniel, sawisé wahyu kang biyèn wus kaparingaké marang aku. Aku ndeleng ana ing sajroning wahyu; lan nalika aku ndeleng iku, aku ana ing Susan, ing kadhaton, kang dumunung ana ing propinsi Elam; aku ndeleng ana ing sajroning wahyu, lan aku ana ing pinggir kali Ulai. Daniel 8:1, 2.

Nalika kita njupuk paragraf saka *Testimonies to Ministers*, ing ngendi Sister White nyebut “Ulai lan Hiddekel” lan nyebat mau “kali-kali gedhé ing Shinar,” kita saestu lagi mbabar paragraf iku saka salah siji komentar sing paling wigati ngenani pasinaon kitab Daniel lan Wahyu ana ing tulisan-tulisan Sister White. Ing pethikan iku piyambakipun ngandika, “Ana kabutuhan kanggo pasinaon Sabda Allah kang luwih cedhak lan luwih teliti; mliginipun Daniel lan Wahyu kudu diwènèhi manah kaya durung tau ana sadurungé sajrone sajarah pakaryan kita.”

Manawa kita nyinau kanthi tliti rong ayat kapisan sing nembe kita kutip saka Daniel pasal wolu, ayat-ayat iku maringi loro paseksi internal tumrap sawijining kasunyatan sing asring kapencil saka kawigaten. Daniel ngandika, “ing taun katelu” Belsyazar “ana sawijining wahyu kaparingake marang aku.” Banjur dheweke nambah, “sawisé kang luwih dhisik kaparingake marang aku.” Ayat iki bisa dimangertèni kanthi rong cara, lan cara endi waé nuwuhake panaliten sing padha.

Malaékat Gabriel iku kang nggawa pepadhang kenabian marang Daniel, kaya kang ditindakaké marang kabèh para nabi, awit dhèwèké wis nggantèni Sétan minangka pambekta pepadhang swarga. Iki ateges yèn saben paugeran kenabian kang ana ing Kitab Suci dipandhegani déning Gabriel. Apa Daniel mangertèni utawa ora, ing ayat kapisan pasal wolu, dhèwèké ora mung nandhani sawijining pangamatan kenabian kang wigati, nanging uga nyedhiyakaké loro seksu tumrap pangamatan kenabian kang wigati iku ana ing ayat kasebut. Kang dicathet déning Daniel ing ayat kapisan iku, yèn dhèwèké wis nampani sawijining wahyu sadurungé wahyu kang ditampané ing pinggir kali Ulai. Wahyu ing pinggir kali Ulai iku dumadi ing taun katelu pamaréntahané Belsazar. Wahyu sadurungé wahyu ing pinggir kali Ulai iku dumadi ing taun kapisan pamaréntahané Belsazar.

Ing taun kapisané Belsyazar ratu Babil, Dhaniel ngalami sawijining impen lan wahyu-wahyu ing sajroning pikirane nalika ana ing paturoné; banjur iya nulis impen iku lan nyritakake pokok prakara-prakara mau. Daniel 7:1.

Ing ayat kapisan saka pasal wolu, Daniel nedahaké yèn dhèwèké uga nate nampa sawijining wahyu ing taun kapisané Belsyazar, awit dhèwèké ngandika, “sawisé kang katon marang aku ing wiwitan.” Apa wahyu Ulai iku katon sawisé wahyu ing taun kapisané Belsyazar, utawa apa wahyu iku katon sawisé wahyu kapisan saka loro wahyu sing sejajar mau? Kaloro wangsulan iku bener. Wahyu bab kali Ulai iku padha karo wahyu ing pasal pitu. Gabriel lagi nggunakaké prinsip kenabian “ngulang lan ngluhuraké,” lan bebarengan karo kuwi uga paugeran yèn sawijining prakara diteguhaké lumantar paseksèn wong loro. Loro-loroné wahyu mau mbahas karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci.

Wahyu ing pasal pitu nggambarake karajan-karajan mau minangka kéwan galak pamangsa, mangkono nekanake lan nampilake karajan-karajan iku sajroning konteks kakuwatan sipilé. Wahyu ing pasal wolu nggambarake karajan-karajan sing padha mau kanthi pralambang-pralambang saka paladening pasucèné Allah, sanadyan saben pralambang saka paladening pasucèn mau kanthi sengaja wis dirusak, supaya makili pangibadah palsu. Daniel wolu nggambarake karajan-karajan sing padha kaya ing wahyu pasal pitu, nanging nempatake karajan-karajan mau ing konteks agama.

Wahyu Ulai ing Daniel pasal wolu mbaleni lan ngrembakaake wahyu ing pasal pitu. Pasal pitu nedahake aspek sipil saka karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci, lan pasal wolu nedahake aspek agama saka karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci. Manawa prakara iki wis dimangertèni, mula bisa dipahami manawa pasal pitu lan wolu iku minangka wahyu sing padha. Pasal sanga iku papané Gabriel rawuh kanggo maringi panjelasan bab unsur wektu ing wahyu pasal wolu. Mulané, wahyu Ulai nggambarake pasal pitu, wolu, lan sanga saka kitab Daniel. Kali Hiddekel banjur dipratelakake ing pasal sepuluh.

Ing taun katelu pamaréntahané Koresy, raja ing Persia, ana sawijining prakara kaandharaké marang Dhanièl, kang jenengé sinebut Béltesyazar; lan prakara iku satemené bener, nanging wektu kang katetepaké iku dawa; lan dhèwèké mangertèni prakara iku, sarta duwé pangertèn bab wahyu mau. Ing dina-dina iku aku, Dhanièl, lagi nandhang prihatin lawasé telung minggu kebak. Aku ora mangan roti kang nyenengaké, daging lan anggur uga ora lumebu ing cangkemku, lan aku babar pisan ora ngolesi awakku nganggo lenga, nganti telung minggu kebak kalakon. Lan ing dina kapat likur sasi kapisan, nalika aku ana ing pinggir kali gedhé, yaiku Hidékel. Daniel 10:1–4.

Wahyu ing kali Hiddekel ngenalake sajarah kenabian bab ratu ing sisih lor. Wahyu punika diwiwiti kanthi pecahing karajanipun Alexander Agung, ngenali surut-mundhkipun sajarah salajengipun, ing pundi pungkasane namung kari kalih pihak ingkang saling nentang saking bbrahipun karajan biyen kagunganipun Alexander Agung, yaiku satunggaling ratu literal ing sisih kidul nglawan satunggaling ratu literal ing sisih lor. Ing pungkasanipun, punika dumugi ing sajarah kapausan, ingkang lajeng dados ratu rohaniah ing sisih lor, ingkang ing wekasan bab sewelas dumugi ing pungkasanipun, Mikhael jumeneng, lan mangsa percobaan manungsa katutup. Ringkesan prasaja punika inggih menika bilih wahyu kali Ulai punika minangka wahyu internal ngenani papan suci Allah lan wadya-Nipun, dene kali Hiddekel punika minangka wahyu eksternal ngenani mungsuhipun Allah lan umat-Nipun sajrone

sajarah ingkang sami. Punika migunakaken asas ingkang sami kados ingkang kapanggih wonten ing pitung pasamuwan lan pitung segel ing Kitab Wahyu.

“Akeh para pelados ora padha ngupaya nerangake Kitab Wahyu. Wong-wong mau nyebut kitab iku minangka kitab sing ora ana paedahe kanggo disinau. Wong-wong mau nganggep kitab iku minangka kitab kang kasegel, amarga ngemot cathetan bab pralambang lan simbol. Nanging jeneng piyambak sing wis kaparingake marang kitab iku, ‘Wahyu,’ iku sawijining panyelakan tumrap panemu mau. Wahyu iku kitab kang kasegel, nanging uga kitab kang kabukak. Kitab iku nyathet prastawa-prastawa nggumunake kang bakal kelakon ing dina-dina pungkasan sajroning sajarah bumi iki. Piwulang-piwulang ing kitab iki cetha temenan, dudu mistik lan ora kena dimangerteni. Ing kono garis ramalan kang padha diangkat maneh kaya ing Kitab Daniel. Sawatara ramalan wis dipunbaleni dening Gusti Allah, mangkono nuduhake manawa wigati kudu diparingake marang iku. Pangeran ora mbaleni prakara-prakara kang ora pati wigati.”
Manuscript Releases, volume 8, 413.

Sajarah batinia lan lahiriah kang padha sing kawejang ing kitab Daniel, dijupuk maneh ing kitab Wahyu. Kajaba saka pepadhang kenabian kang kasil saka loro wahyu iki, ana uga sawijining pangesahan tumrap metodologi penafsiran Alkitab kang diadopsi déning William Miller, lan sawisé iku déning Future for America. Manawa dipertimbangaké kanthi bener, kitab Daniel, mangkono uga kitab Wahyu, iku tambang emas kang tanpa tandhing kanggo pangesahan prinsip-prinsip penafsiran kenabian kang diidentifikasi déning Alkitab ana ing jeroné dhéwé.

Ulai minangka tema internal lan Hiddekel minangka tema eksternal, uga makili loro pameca sing kudu dibukak meterane ing “wektu wekasan.” Ulai dibukak meterane ing “wektu wekasan” ing taun 1798, lan Hiddekel dibukak meterane ing “wektu wekasan” ing taun 1989, nalika, kaya kang katrangan ana ing Daniel bab sewelas, ayat patang puluh, nagara-nagara kang makili tilas Uni Soviet disapu sirna déning kapausan lan Amerika Serikat.

Manawa kasunyatan-kasunyatan iki diakoni, mula uga bisa diakoni manawa loro wahyu iku satemene mung siji wahyu, padha kaya sajarah kenabian bab pitu pasamuwan lan pitu segel iku makili sajarah kenabian kang padha. Mangkono, loro wahyu iku dadi sarana kang wus dipigunakaké déning Pangéran ing gerakan kapungkuré malaékat kapisan, lan kang bakal dipigunakaké déning Pangéran ing gerakan saiki lan kang bakal teka saka malaékat katelu, kanggo ngasilaké sawijining proses panyoba, kaya kang katetepaké ing Daniel bab rolas, ayat sanga lan sapuluh.

Lan Panjenengané ngandika, “Lungaa dalanmu, Dhanièl; awit pangandika iku katutup lan kasegel nganti tekan wektuné pungkasan. Akeh wong bakal disucekaké, lan diputihaké, lan dicoba; nanging wong duraka bakal tumindak duraka; lan ora ana siji waé saka wong duraka kang bakal mangerti; nanging wong wicaksana bakal mangerti.”
Daniel 12:9, 10.

Minangka tuladha pambukaning segel Hiddekel ing taun 1989, gatekna apa kang wis dipangandikakaké déning ilham.

“Ing Kitab Wahyu kabèh kitab ing Alkitab ketemu lan pungkasané ana ing kéné. Ing kéné ana pepangkepé kitab Daniel. Sing siji iku sawijining ramalan; sing sijiné sawijining wahyu. Kitab kang disegel iku dudu Kitab Wahyu, nanging pérangan saka ramalan Daniel kang gegayutan karo dina-dina wekasan. Malaékat mau dhawuh, ‘Nanging kowé, hé Daniel, tutupen tembung-tembung iku, lan segelna kitab iku, nganti tekan wektu wekasan.’ Daniel 12:4.” Kisah Para Rasul, 585.

Loro-loroné Ulai lan Hiddekel gegandhèngan karo dina-dina wekasan, nanging Adventisme mung gelem ngakoni yèn taun 1798 iku “wektu wekasan”-é Daniel, nalika kitabé kudu dibukak segelé. Nanging péranganing ramalan kang “gegayutan karo dina-dina wekasan” kanthi luwih trep yaiku enem ayat pungkasan saka Daniel pasal sewelas, awit ayat-ayat mau dipungkasi kanthi Michael jumeneng nalika mangsa kasempatan tumrap manungsa katutup.

Sesanti ngenani paukuman, kaya kang diwedharake ing Daniel bab pitu, wolu, lan sanga, kasêgel nganti tumeka ing “wektu wekasan” ing taun 1798. Pepadhang (kang metu saka sesanti Ulai sing kabikak segelé) iku pawarta bab kabukane paukuman (panyelidikan, dudu panutupaning paukuman. Pepadhang kang kabikak bebarengan karo sesanti Hiddekel nandhesake panutuping paukuman panyelidikan, lan iku uga dadi péranganing Daniel kang ngemot “péranganing ramalan kang magepokan karo dina-dina pungkasan.”

Pambukakan segel ing taun 1798 ngumumaké wiwitaning pangadilan investigatif. Pambukakan segel ing taun 1989 ngumumaké yèn panutupan pangadilan investigatif wis cedhak rawuhipun. Tapak astanipun Alfa lan Omega katon kanthi cetha ing kitab Daniel, nanging namung menawi panjenengan mangertos punika, lan kersa ngupadi punika.

Nalika mangsa sih-rahmat katutup ing Daniel pasal sewelas, ayat patang puluh lima, pratandha Alpha lan Omega kacathet. Wiwitané kitab Daniel kanthi cetha nggambarake persis ana ing ngendi pungkasané. Kitab iki diwiwiti kanthi perang nyata antarane Babilon nyata lan Israèl nyata, lan Babilon nyata iku menang.

Ing taun katelu pamaréntahané Yéhoyakim, raja Yéhuda, Nebukadnésar, raja Babul, tindak nglawan Yerusalèm lan ngepung kutha iku. Lan Pangéran masrahaké Yéhoyakim, raja Yéhuda, menyang tangané, bebarengan karo sapérangan piranti saka padalemané Allah; banjur piranti-piranti iku digawa menyang tanah Sinear, menyang padalemané allahé; lan piranti-piranti mau dilebokaké ing omah panyimpenan bandha allahé. Daniel 1:1, 2.

Ing Daniel pasal sewelas, ayat patang puluh lima, sawijining perang rohani antarané Babul rohani, kang dipralambangaké minangka “raja ing sisih lor”, lan Israèl rohani, kang diwakili déning “gunung suci kang mulya”, tumeka ing pungkasané, lan Israèl rohani menang ngungkuli Babul rohani.

Lan iya bakal ngadegaké kémah-kémah kratoné ana ing antarané segara-segara, ana ing gunung suci kang mulya; nanging iya bakal tekan marang wekasané, lan ora ana wong siji waé kang bakal mitulungi dhèwèké. Lan ing wektu iku Mikhael bakal jumeneng, pangéran agung kang ngadeg kanggo anak-anaké bangsamu; lan bakal ana mangsa kasangsaran, kang durung tau ana wiwit ana bangsa nganti tekan wektu iku; lan ing wektu iku bangsamu bakal kapitulungan, saben wong kang kapanggih katulis ana ing kitab. Daniel 11:45; 12:1.

Kitab Daniel lan Wahyu iku satunggaling kitab:

“Kitab Daniel lan Wahyu iku satunggal. Sing siji iku sawijining ramalan, sing sijiné sawijining wahyu; sing siji kitab kang kasegel, sing sijiné kitab kang kabukak. Yokanan krungu rahasia-rahasia kang diucapaké déning gludhug-gludhug iku, nanging dhèwèké dipréntah supaya ora nulis.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, jilid 7, 971.

Kalih kitab punika, ingkang sajatosipun satunggal kitab, punika mahakarya piwulang kenabian saking malaékat Gabriel. Kawula nyerat punika kanthi kasadaran ingkang temen bilih punapa ingkang dipunaturaken Gabriel dhateng Daniel lan Yohanes punika asalipun saking Gusti Yesus, ingkang nampi saking Sang Rama. Maksud kawula boten ngluhuraken Gabriel, nanging ngluhuraken wahyu ingkang jero tumrap bukti-bukti ing kalih kitab punika, bab kados pundi Sang Alfa lan Omega ngrancang pranatan-pranatan kenabian tumrap tafsir Kitab Suci, ingkang kedah dipunmakili wonten ing kalih kitab punika, menawi kita kersa mirsani.

Kula kersa ngélingaké panjenengan bilih, ing wekdal punika, ancas lan maksud kula dèrèng kanggé nyajèkaké sawijing tafsiran tumrap kalih pameca saking kali Ulai lan Hiddekel. Ancas lan maksud kula inggih punika ngrembag pameca-pameca ing enem pasal kapisan saking kitab Daniel. Kula namung nedahaké sawijining prakawis bilih kitab Daniel lan Wahyu punika, saged dipun wastani, kalebet kitab-kitab ing Sabda Allah ingkang dipun susun kanthi paling jero lan nggegirisi. Kitab-kitab punika ngaturaké piwucal pameca, nalika ing wekdal ingkang sami ugi nedahaké watakipun Allah, nalika ugi nedahaké angger-angger piyambak ingkang prelu dipun ginakaken menawi satunggal tiyang badhé mangertos pameca-pameca punika, sarta ugi mangertos Panjenenganipun ingkang nglairaken pameca-pameca punika.

Tuladha liyane saka sipat kang jero saka kitab-kitab iku yaiku panyajian Daniel ngenani “pitung mangsa” ing Imamat 26. Ramalan babagan “pitung mangsa” iku wus lan isih bakal dadi “watu sandhungan” tumrap umat Allah, ing Israèl kuna, ing gerakan Millerite saka malaékat kapisan, uga ing gerakan malaékat katelu kang saiki lan kang bakal teka. “Watu sandhungan”, miturut teges kang prasaja, yaiku sawijing prakara kang ora kokdeleng, sanajan cetha ana ing ngarepmu. Mulané, sawisé kowé ngerteni “pitung mangsa” ana ing kitab Daniel, kowé bakal weruh yèn iku pancèn cetha ana ing kono, nanging kowé uga weruh yèn iku kasamaran tumrap wong-wong kang milih ora gelem weruh.

Ndhelikaké sawijining prakara nalika prakara iku sacara gramatikal katon cetha ana ing ngarsané iku sawijining prestasi kang jero banget; prakara iku ora bakal bisa dipasangaké ing sajroning novel misteri manungsa apa waé. Iku sawijining karya agung, awit prakara iku ana ing kono, cetha katon tumrap sapa waé kang ora kepéngin kesandhung, nanging ora bisa katon tumrap wong-wong kang milih kanggo kesandhung. Mangkono iku, upamané, “ndhelik ana ing papan kang cetha katon.” Iki kalakon lumantar gabungan kamanungsan lan kaallahan.

Aku ngaturaké pratelan mau, awit ing titik iki aku kepéngin ngélingaké kita, yèn ana sawijining piwulang Katulik ing sajroning Adventisme, saora-orané wiwit diterbitaké *Questions on Doctrine* ing taun 1957, lan manawa piwulang iku uga wis ngangkat sirahé kang ora bener ana ing sajroning gerakan bebener saiki iki, yaiku *Future for America*. Gagasané yaiku yèn Kristus, ing wektu inkarnasi, ora njupuk daging kang Panjenengané warisi saka Maria. Mesthiné, wong-wong sing njunjung piwulang iki ora ngandharaké kanthi tembung kaya mangkono, nanging senadyan mangkono, iku tetep dadi apa kang padha diwulangaké. Aku nyebut iku piwulang Katulik, awit premis yèn dagingé Kristus iku murniné padha karo dagingé Adam sadurungé dhèwèké tumiba ing dosa, iku minangka logika satani banget kang dipigunakaké déning greja Katulik ana ing piwulangé bab kang diarani “immaculate conception.” Lan manawa kowé durung wanuh karo piwulang kaping bab “immaculate conception,” piwulang iku mulang yèn dagingé Kristus kanthi adikodrati digawé kaya dene kodrat ngisoré Adam biyèn, sadurungé dhèwèké lan Hawa tumiba ing dosa, utawa, kaya kang diklaim, Kristus nduwèni kodrat Adam sadurungé tumiba, kang tanpa dosa. Piwulang iku uga mulang yèn Maria dhéwé kanthi mukjijat diparingi kodrat dagingé Adam kang durung tumiba sadurungé dhèwèké tumiba ing dosa, supaya dhèwèké bisa dadi wadhah kang sampurna tumrap Roh Suci kanggo nginkarnasèkaké bayi Yesus menyang ing dagingé kang sampurna.

Temtu, wong-wong ing Adventisme sing njunjung kasimpulan kang padha bab dagingé Gusti Yesus, ora nuding marang mujijat apa waé gegayutan karo Maria, nanging pancèn nyimpangaké pethikan-pethikan saka Sister White lan Kitab Suci, kanggo mulang konsep Katulik kang padha persisé. Yagéné aku mau mung nyimpang lan ngadoh saka rembugan bab kitab Daniel? Aku bakal mangsuli iku.

Struktur lan rancangan mukjijat saka Daniel lan Wahyu kasembadan lumantar paduwaning kamanungsan lan kaallahan. Gusti Yesus iku Sabdaning Allah, lan Kitab Suci iku Sabdaning Allah. Sipat kaallahan lan kamanungsanipun Yesus kawewakaké kanthi jangkep ana ing Kitab Suci. Tembung-tembung ing jeroné iku asalipun ilahi lan ngemot daya nitahake kang bisa ngowahi ati lan pikiran. Tembung-tembung mau iku daya kang padha piyambak sing ndadèkaké samubarang kabèh dumadi. Nanging wong-wong kang dipilih déning Allah dadi pirantosipun kanggo nyathet Kitab Suci, kabèh iku wong dosa. Bagéyan manungsa ing prakara iki kawewakili déning manungsa kang wus tumiba ing dosa. Kitab Suci iku paduwaning manungsa lan ilahi, lan para nabi iku wong dosa, kaya saben anak turun Adam uga mangkono. Kristus ora tau nindakaké dosa ing pamikir, tembung, utawa panggawé.

Nanging Panjenenganipun temtu ngagem dagingipun Maryam sawisé patang èwu taun kamunduran. Manawa Panjenenganipun sajatiné ngagem sipat daging Adam kang luwih asor sadurungé Adam tumiba ing dosa, iku bakal nuntut yèn saben panulis Kitab Suci uga kudu tanpa dosa.

“Panyingidan ing panggonan kang cetha” saka “pitung mangsa” ing kitab Daniel katindakaké, ora mung déning tembung-tembung kang dicathet déning Daniel, nanging luwih adoh manèh déning manungsa-manungsa tumiba kang nerjemahaké Kitab Suci King James. Manungsa-manungsa tumiba kaping pindho nyentuh kitab Daniel, lan apa kang katindakaké iku mokal tumrap manungsa sapa waé kanggo nindakaké tanpa pangawasan ilahi Allah kang nyawisaké kanthi providentia.

Ing artikel kita sabanjuré, kita bakal wiwit nduduhaké kepriyé kaallahan lan kamanungsan nyamaraké “pitu mangsa” saka Imamat likur nem kanthi cetha ana ing Kitab Daniel, awit Allah wus luwih dhisik mirsa, malah uga ngrancang, yèn iku kudu dadi “watu sandhungan” panggawé panguji tumrap wong-wong ing gerakané malaekat kapisan, lan uga tumrap wong-wong ing gerakané malaekat katelu.

“Pepadhang kang ditampi Daniel saka Allah iku kasukakaké mliginé kanggo dina-dina wekasan iki. Wahyu-wahyu kang didelengé ana ing sapinggiring Ulai lan Hiddekel, kali-kali agung ing Sinear, saiki lagi lumaku tumuju marang kasampurnané, lan sakèhé prastawa kang wis diramalaké iku rauh bakal kelakon.” Testimonies to Ministers, 112.